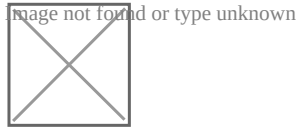

Στο ασκηταριό της ταπείνωσης: ένας Γέροντας μέσα στην βιοπάλη

/ Πεμπτούσια

Έχουμε συνδυάσει τους μεγάλους Γέροντες σχεδόν αποκλειστικά με τα Μοναστήρια, και προπαντός το Άγιον Όρος, μολονότι μεγάλες μορφές κληρικών, ιεροκήρυκες ή και απλά ενοριακοί ιερείς, είναι συχνά ενάρετοι άνθρωποι, πραγματικό φως για το ποίμνιό τους. Θα προσπαθήσω εδώ να σκιαγραφήσω σε αδρές γραμμές την μορφή ενός τέτοιου πατρός, αναφέροντας και λίγες από τις διδαχές του.

Θα διηγηθώ πρώτα πώς ο εν λόγω κληρικός βρέθηκε να διακονεί στην περιοχή μας, ενώ κατάγεται από άλλον τόπο^[1]. Μου είπε λοιπόν ο ίδιος ότι αρχικά ήταν ιεροκήρυκας σε ένα πολύ μεγάλο προσκύνημα, από όπου βέβαια περνούσε πολύς κόσμος, και υπήρχε, εννοείται, και η πιθανότητα να προαχθεί βαθμολογικά στην ιεροσύνη. Κάποια μέρα όμως πήγαν και τον συνάντησαν επήτροποι από τον μητροπολιτικό ναό της κωμοπόλεώς μας για να του αναφέρουν ότι «είμαστε ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα». Και πράγματι, η επαρχία μας δεν είχε τότε ούτε έναν μορφωμένο ιεροκήρυκα, με αποτέλεσμα να απουσιάζει το κήρυγμα. Επρόκειτο

μάλιστα για μια πολύ φτωχή περιοχή, με πολλούς κατοίκους που δεν είχαν καν τελειώσει το δημοτικό σχολείο. Η θρησκευτική παιδεία ήταν ανύπαρκτη, η εξομολόγηση άγνωστη. Οι πάντες κοινωνούσαν απροετοίμαστοι, «για το καλό». Ακόμη και εκκλησιαζόμενοι χριστιανοί πίστευαν ότι «χανόμαστε» όταν πεθαίνουμε, ενώ κάποιες γριούλες διηγούντουσαν ευλαβείς μεν, αλλά παντελώς ανακριβείς θρησκευτικές ιστορίες. Σύντομα μάλιστα εμφανίστηκαν και οι πρώτες αιρέσεις, Πεντηκοστιανοί και Ιεχωβάδες, μέσω των οποίων ο διάβολος άρπαζε ψυχές. Όλα αυτά τα αντιμετώπισε άκρως συστηματικά ο Πατήρ, με ακάματη και ακατάβλητη αγωνιστικότητα.

Θυμάμαι ότι αναλώθηκε κυριολεκτικά περιοδεύοντας όλα τα χωριά για να κηρύξει. Μιλούσε βέβαια στους ναούς, αλλά όταν εμφανίστηκαν οι αιρέσεις, προτιμούσε να ομιλεί στις πλατείες των χωριών για να διαφωτίσει όλο τον κόσμο. Δεν σταματούσε το κήρυγμα μήτε καν αν ξεσπούσε μπόρα, οπότε αναγκαζόταν να κρατά μια ομπρέλα. Έπαιρνε μία προς μία τις κατοικίες των αιρετικών, και τις κατέρριπτε με αγιογραφικά εδάφια. Και έτσι, η αίρεση δεν μπόρεσε να βρει πρόσφορο έδαφος για να απλωθεί στον τόπο μας. Ειδικά για τους Ιεχωβάδες, συμβούλευε να μην τους δεχόμαστε στα σπίτια μας, να μην μιλάμε μαζί τους για θεολογικά θέματα, και να τους παραπέμπουμε στους ιερείς μας. Με μέριμνά του, μάλιστα, ήρθαν στην κωμόπολή μας γνωστοί κληρικοί του αντιαιρετικού αγώνα, και πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις με πάρα πολύ κόσμο.

Όταν πρωτοήρθε ο Πατήρ στην επαρχία μας, συνέβη το εξής «ευτράπελο», όπως μου το διηγήθηκε ο ίδιος: εξαιτίας ενός θείου του, που είχε πολύ υψηλή θέση σε ένα αριστερό κόμμα, νόμισαν οι «αριστεροί» ότι ο Γέροντας είναι «δικός τους», ενώ οι πλούσιοι, καθώς προερχόταν από ευκατάστατη οικογένεια, πίστεψαν το αντίθετο, ότι δηλαδή ο Πατήρ είναι με το μέρος των πλουσίων. Από την άλλη, μόλις ο Γέροντας δημιούργησε κάποιο φιλανθρωπικό ίδρυμα (στο οποίο έδωσε ό,τι είχε και δεν είχε), για να βοηθήσει κάποιους αναγκεμένους της κατώτερης τάξης, οι φτωχοί θεώρησαν ότι ο Γέροντας είναι δικός τους και όχι των πλουσίων. Και έτσι μπερδεύτηκαν οι άνθρωποι, μην ξέροντας σε ποιον πράγματι ανήκει ο νεοφερμένος κληρικός. Δεν κατάλαβαν ότι ο Γέροντας απλώς δεν είναι κανενός, αλλά όλων. Αναζητεί το κάθε «απολωλός», όποιο κι αν είναι αυτό, για να το βοηθήσει με αγάπη και θυσιαστικό πνεύμα.

Από γνήσιο φιλανθρωπικό πνεύμα λοιπόν ίδρυσε ο Πατήρ το εν λόγω ίδρυμα, στο οποίο και πέρασε όλη του τη ζωή. Μια μέρα τον ρώτησα γιατί προτίμησε να περάσει τον βίο του μέσα στην «μελαγχολική» ατμόσφαιρα της αρρώστειας και της αδυναμίας, και μου εξήγησε ότι η ελεημοσύνη είναι πολύ σπουδαία αρετή, βάση της οποίας μάλιστα, όπως λέγει η Παραβολή της Κρίσης, θα κρίνει ο Χριστός

τον κόσμο. Οι μόνοι που αποκάλεσε ο Κύριος «κατηραμένους» είναι, ως γνωστόν, οι ανελεήμονες. Εκεί μέσα, στο χώρο αυτό της ανημποριάς, ο Γέροντας σκέφτεται με αγαλλίαση ότι «έχει όλα όσα ζητά ο Χριστός.» Δηλαδή, να ταΐζουμε τους νηστικούς, να ποτίζουμε τους διψασμένους, να επισκεπτόμαστε τους αρρώστους. Και βέβαια, ο πατήρ έκανε ό,τι μπορεί για να γίνει η όλη ατμόσφαιρα του ιδρύματος πιο όμορφη και χαρούμενη, προκειμένου να απαλύνεται ο σταυρός των πονεμένων.

[\[1\]](#) Ο συντάκτης του κειμένου μας παρεκάλεσε ευγενώς να μην δημοσιευθούν τα στοιχεία ούτε τα προσωπικά ούτε του Γέροντος στον οποίο αναφέρεται. Ωστόσο τα στοιχεία και των δύο είναι γνωστά στην διεύθυνση σύνταξης της Πεμπτουσίας.

(Συνεχίζεται)